

Г О В О Р

ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА
ПОВОДОМ ЗАВРШЕТКА СЛИКАРСКЕ КОЛОНИЈЕ НА САВИНЦУ

30. ЈУН 1994. ГОДИНЕ

Драги моји пријатељи, не намеравам да се служим уобичајеним говорничким фразама како би вас уверио да сам вечерас необично срећан. Упознали смо се за ових петнаестак дана онолико колико је време, и ваше и моје, дозвољавало. Схватили сте, надам се, да за Скупштину општине а ни за мене лично Колонија "Мина Караџић и ви у њој није ни формалност ни симболичан гест који ће нам употпунити имиџ. Колонија и ви сте наша суштинска потреба за динамичним, квалитетним, богатијим духовним животом. Желимо да нас прихвате и да ми прихватимо као своје људе и догађања који ће неопходну рационалност и сувопарну материјалност развојног пута ове општине обојити светлошћу и лепотом духа.

Имали смо срећу да живот ове Колоније отпочне баш са вама и вашим делима, били сте храбри и прихватили наш позив да заједно покушамо да поставимо темељ за будући живот ове Колоније, њено трајање и величину. Трудили смо се да ове две седмице проживите на наш начин - немојте се устручавати ни кад нас хвалите ни кад нас кудите ако за то имате разлога. Наш начин

гостопримства је израз жеље да ову Колонију издвојите од других, да је памтите као посебан доживљај који ће, уз лепоту овог простора, остати забележен у вашим душама и делима.

Ако из нашег кратког познанства смем да извучим нешто налик на коначно размишљање, рекао бих да сте осетили шта постојањем и радом ове Колоније желимо да сачувамо - не само лепоту у којој живимо већ и начин на који је чувамо и поштујемо. Ово пре свега кажем онима са којима сам имао задовољство да се у току рада Колоније први пут сретнем. Наши драги земљаци и суграђани одавно су нас уверили да осећамо исто.

Верујем да ћете поново долазити и без званичних позива, а да сте добро дошли у то немојте сумњати.

Хвала вам за ово лепо дружење и његове резултате, а хвала и свим домаћинима који су нам помогли да вас прихватимо најбоље што смо у овом тренутку могли и умели. Са нестрпљењем очекујем изложбу на којој ћемо се сигурно поново видети и не заборавити да је у будућој књизи живота Колоније "Мина Карацић" вама припала страница под редним бројем један. Како ћете је попунити зависи сада само од вас, али о томе размишљајмо кад ово вече прође. Ја бих желео да кажем још само ово:

За наше дружење, за ваше будуће уметничке
резултате, за будућност Колоније дижем ову чашу. Живели!